

[Finansministeren]

meget moderne stykke personalepolitik. Det, det handler om, er at få det til at fungere.

Men vi ser jo også nu ERFA-grupper, seminarer osv. omkring disse temaer. Nu mødes sekretariatschefer osv. fra den statslige sektor til drøftelser om udførelsen af den moderne personalepolitik, og der holdes kurser, seminarer osv. om det, så det er jeg ret overbevist om, at det skal nok slå igennem, således at vi kommer til – ja, dér må jeg sige det lidt stærkt – at få en personalepolitik i den offentlige sektor, for det mener jeg ikke man reelt har haft tilbage i tiden. Det har været mere præget af, hvorvidt de formelle regler omkring ansættelser og afsked osv. blev overholdt. Men en reel personalepolitik med personaleudvikling, samtaler, forsøg på at lave planlægning for medarbejderne med henblik på deres karriereforløb, det har man ikke set meget af.

Det er faktisk de ting, vi nu søger at få sat skik på, og hvor jeg synes det udvikler sig ganske positivt gennem ERFA-grupper, seminarer osv., og det er kun gennem udvikling af det, vi når frem til det egentlige mål: at få medarbejderne reelt inddraget.

Jeg er enig med fru Lone Dybkjær i – og det har jeg sådan set bekræftet gennem det, jeg just har sagt – at man godt kan finde mange eksempler på, at arbejdsvilkårene i den offentlige sektor er dårligere end i den private. Dér, hvor vi har de eksempler, mener jeg årsagen først og fremmest er for meget bureaukrati og for dårlig ledelse.

Nogle har ironiseret over det managementorienterede; det hører jeg også på møder ude omkring i landet, og det er man da velkommen til at gøre. Jeg har den opfattelse, som alene er baseret på min erfaring som finansminister i snart 3 år, at forudsætningen for at få den offentlige sektor til at fungere bedre er en moderne ledelses- og personalepolitik. Vi kan diskutere alt muligt andet, men hvis ikke vore offentlige ledere på alle niveauer fungerer bedst muligt, får vi ikke tingene gjort bedre. Det kan man så kalde managementorienteret – hvad jeg i øvrigt ikke betragter som noget nedsættende; men de, der kritiserer det, gør det jo formentlig nok.

Det kræver også, som fru Lone Dybkjær gav udtryk for, at organisationerne er mere fleksible. Den omstændighed, at der nu er indgået overenskomst med de offentligt an-

satte, mener jeg er en god baggrund for etablering af et stadig bedre klima. Der er jo også i overenskomsten blevet indbygget en højere grad af fleksibilitet end den, vi har haft før i forbindelse med lønfastsættelse, i forbindelse med særaftaler om andel i effektiviseringsoverskud osv. Vi får gennem den nye overenskomst, hvis vi er dygtige som ledere – og det er for mig forudsætningen inden for det offentlige – mulighed for at bruge disse instrumenter. Vi har mulighed for at få et lønsystem, som er mere fleksibelt, som er mere motiverende for medarbejderne.

Som sagt er min konklusion den, at hvad det formelle angår, så overholdes aftalerne naturligvis, og det vil sige, at vi også efterlever den dagsorden, som blev vedtaget i 1984. Det, det handler om, er at komme videre, og for mig er det meget mere afgørende, at den moderne ledelses- og personalepolitik fører frem til, at medarbejderne inddrages i større og større udstrækning.

På den baggrund kan regeringen naturligvis ikke stemme for den socialdemokratiske dagsorden. Man kan sige mange skægge ting om den dagsorden. Jeg vil egentlig kun sige det om den, som ikke er særlig skægt, at det er ufatteligt, at et parti, der har siddet med regeringsmagten i så mange år, som Socialdemokratiet har, vil være bekendt at fremsætte en dagsorden af det indhold. For det, Socialdemokratiet gør, er jo i realiteten at sætte sig uden for indflydelse på tingene og hænge fast i en forestilling, som ikke har nogen forbindelse med virkeligheden. Der er ikke et eneste forsøg på at komme videre.

Man prøver at slå politisk mønt af en påstand om, at regeringen ikke har efterlevet en dagsorden. Naturligvis har vi det. Det, det handler om, er ikke blot at efterleve de formelle SU-regler, det er i endnu højere grad at komme videre, og derfor kan regeringen godt stemme for SF's dagsorden.

Det, der står i SF's dagsorden, er helt i overensstemmelse med, hvad jeg har givet udtryk for i mit svar i dag på forespørgslen, og det, som jeg har suppleret min besvarelse med for et øjeblik siden, nemlig dette at betragte samarbejdsreglerne som minimumsregler for dialogen om moderniseringsprogrammets tilrettelæggelse og gennemførelse.

Det er regeringens klare opfattelse, at vi ikke kommer reelt videre med en modernisering og fornyelse af den offentlige sektor,